

om våra floder och sjöar, och Shaw lyckades icke förskaffa sig några pålitliga underrättelser om dem. I sin reseskildring säger han blott:

”Öknarnas periferiska delar äro bebodda av doloner, en muhammedansk stam av halvnomadiska plundrarevanor . . . Bortom dem åter och ibland de laguner och sjöar (av vilka den största är Lob Noor), vilka bildats i mitten av öknen nära det område som kallas Koordam-kâk, där de förenade vattendragen från Östturkistan försvinna i sanden, äro osäkra rykten gängse om en vild stam, som lever av fisk och går klädd i näver från träd, men jag fann aldrig någon som sett dem.”

Shaw har däremot fått veta att ”antiloperna gå i stora hjordar såsom också de *vilda kamelerna* (?) göra i den stora öknen öster ut. Denna öken är förbunden med underbara vidskepelse.” Shaw sätter ett frågetecken efter de vilda kamelerna, på vilkas tillvaro han tyckes tvivla.

Om Lop-nor och den vilda kamelen hade man alltså ännu år 1870 inga säkrare underrättelser än den lärde Carl Ritter, som i sjunde delen av sin *Erdkunde* (sid. 327) på tal om Kaschgar, Aksu, Kara-schahr, etc., skriver:

”Det är i samband med de olika skildringarna av dessa orter som vi här och där finna ländernas hydrografiska förhållanden omnämnda; ty om förloppet av och sammanhanget hos det stora turkestanska flodsystemet, stäppfloden, som når sitt slut i Lop-nor, är oss ingen särskild berättelse av ett ögonvittne bekant,